

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 754/2024
27.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Васиљевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3764/23 од 11.10.2023. године, на седници одржаној 27.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3764/23 од 11.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3764/23 од 11.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 326/23 од 10.05.2023. године којом је одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог Су IV-32 бр. ../2021-26 од 27.05.2021. године (став први изреке) и тужилац обавезан да накнади туженој трошкове парничног поступка од 45.000,00 динара (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, која му је достављена 27.11.2023. године, тужилац је благовремено изјавио ревизију 22.12.2023. године због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 403. ЗПП. Тужилац ревизијом није указивао, ни изричито ни посредно, да је изјављена и у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку којима су прописани услови за изјављивање посебне ревизије, засебног правног лека који се, због погрешне примене материјалног права, може изузетно изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом и о чијој дозвољености одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном леку због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), којим је прописано да је ревизија недозвољена ако је изјављена

против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

За поступак у парницама из радних односа, одредбама главе XXIX ЗПП (чл. 436. до 441) прописана су посебна правила, па и оно према коме је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441). На питања која одредбама ове главе нису другачије уређена, па и на оцену дозвољености ревизије у осталим парницама из радних односа, у које спада и парница у конкретном случају, примењују се остале одредбе ЗПП. Сагласно одредбама члана 403. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену (став 1); с тим што је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано, 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став 2); док ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела на прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (став 3).

Ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (члан 28. став 1), а ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби (члан 33. став 2).

У конкретном случају, ради се о парници из радног односа судије ради поништаја решења председника Привредног суда у Београду од 27.05.2021. године којим је укинута решење о увећању основне плате тужиоца (IV Су бр. ../2016 од 22.07.2016. године, раније донето на основу одлуке Високог савета судства број 120-01-8/2011-01 од 31.03.2011. године) и обустављена исплата увећања плате. Пошто означена вредност предмета спора од 15.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе од 27.07.2021. године (када је средњи курс евра износио 117,5594 динара), изјављена ревизија је недозвољена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 413. у вези с чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Врховни суд је имао у виду накнадно достављени поднесак тужиоца од 31.05.2024. године у коме је наведено да је у изјављеној ревизији садржан захтев да се оспорена пресуда испита и у смислу члана 404. ЗПП, ради расправљања питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и због потребе за новима тумачењем права, притом без указивања на конкретна правна питања која би требало расправити нити на различите судске одлуке, али га није разматрао пошто је достављен после истека законског рока од 30 дана за изјављивање ревизије.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић